

UOT 940

**MÜASİR TARİXİ-SİYASİ PROSESLƏR VƏ ERMƏNİSTAN-AZƏRBAYCAN
DAĞLIQ QARABAĞ MÜNAQİŞƏSİ****HACIYEV QASIM ƏHƏD oğlu***AMEA-nın A.A.Bakıxanov adına Tarix İnstitutu, “Qarabağ Tarixi” şöbəsinin müdiri, t.ü.e.d.
e-mail: Aida092006@mail.ru**Açar sözlər: Müasir tarix, Azərbaycan, Dağlıq, Dağlıq Qarabağ münaqişəsi, ATƏT.*

İki dünya müharibəsinin, müxtəlif xarakterli müharibələrin, münaqişələrin və digər mürəkkəb hadisələrin baş verdiyi XX əsr bütün dünya xalqlarının tarixində az ya çox dərəcədə tarixi izlər buraxmışdır. Bu, Azərbaycan xalqının tarixindən də yan keçməmişdir. Mürəkkəb proseslərin içərisində olan – kütləvi qırğına, deportasiya və soyqırımılara, represiyalara, ərazi itkilərinə məruz qalan Azərbaycan əsrin sonlarında 20% ərazisinin Ermənistan Respublikasının hərbi qüvvələri tərəfindən işğalı ilə üzləşmişdir.

XX əsrin əvvəllərindən başlamış siyasi proseslər iki qütblü soyuq müharibənin istiqamətini müxtəlif səmtə yönəltdi. Mürəkkəb siyasi məsələlərin həlli üçün lazım olan prinsipləri nəzərə almaqdan çox mövcud münaqişələri dərinləşdirmək siyasəti yürüdü. Böyük dövlətlərin geostrateji və iqtisadi maraqları müstəvisində yeni niyyətlər meydana çıxdı. Demokratiya və sülhpərvərlik devizi altında gizlədilən siyasi maraqlar öz simasını gizlədə bilmədi. Siyasi maraqlar, gizli məramlar bir sıra ölkələrdə baş verən ictimai-siyasi proseslərə ikili yanaşmanı ortaya çıxardı. Dünyanın münaqişəli nöqtələrindəki problemlərin kəskinləşməsinə imkan verilməməsi üçün məsul olan beynəlxalq təşkilatlara təsir etmək gücünə malik olan böyük dövlətlər öz mövqelərini obyektiv şəkildə ortaya qoymadılar. Əksinə bir sıra dövlətlər belə bir vəziyyətdən öz mənafeləri üçün istifadə etməkdən ötrü bu münaqişələri daha da kəskinləşdirdilər.

Bir əsrdə baş vermiş iki dünya müharibəsindən sonra Dünyanın bir neçə nöqtəsində - Əfqanıstan, Vyetnam və s. kimi ölkələrində aparılan müharibələrlə bərabər bir sıra dövlətlərin daxili siyasi-hərbi ixtişaşların artması qaçılmaz oldu. İran-İraq, İsrail-Fələstin müharibələri uzandıqca öz ətrafına siyasi maraqları cəlb etməklə həlli vacib olan digər ciddi problemlərin həllini ya birdəfəlik, ya da uzun müddətə təxirə salırdı. Yaxın Şərq məsələsi deyilən bu münaqişə ocağının nə vaxtsa həll ediləcəyi barədə fikirlər də, praqnozlar da özünü doğrultmurdu. Vaxtilə Dünya kapitalist ölkələrindən qapalı xarakterinə görə təcrid olunmuş SSRİ dağılıdıqdan sonra onun daxilində vaxtilə “həll edilmiş” etnik münaqişələr və ərazi iddiaları əsasında mövcud olan narazılıqlar ortaya çıxdı. Bu narazılıqları aradan qaldırmaq, münaqişələri nizamlamaq üçün fəaliyyət göstərən beynəlxalq təşkilatların işinə mane olan qüvvələrin açıq müdaxilələri baş verdi.

XX əsrin əvvəllərindən başlanan gərgin siyasi mübarizə beynəlxalq geosiyasi səhnənin iki böyük güc mərkəzi olan ABŞ və SSRİ arasında dünyadakı strateji ehtiyatlara və dövlətlərə nəzarət uğrunda gedən global rəqabət meydanına çevrilməsinə gətirib çıxardı. Bu zaman dünya xəritəsinin iki böyük geostrateji vahidə bölünməsi ilə ABŞ və SSRİ-nin nəzarət etdiyi siyasi mühit yarandı. Lakin SSRİ-nin dağılmasından sonra Moskva öz geostrateji meydanını itirdi və ABŞ-ın «Yeni Orta Şərq» geosiyasi bazisi məkanına birləşdi [3, s.269].

SSRİ-nin dağılmasından sonra qalan coğrafi məkanda öz mövqeyini qoruyub saxlamağa çalışan Rusiya Federasiyasının isə Qafqaz, Balkanlar və Orta Şərqi əhatə edən bu yeni geosiyasi bölgənin heç olmasa bir hissəsində öz təsir gücünü davam etdirmə səyləri Şimali Qafqazda yaradılan münaqişələr nəticəsində xeyli dərəcədə zəiflədi. Rusiya Federasiyasının bölgə üzərindəki təsir gücünü artırmaq üçün ABŞ və onun müttəfiqlərinə qarşı İranla birgə fəaliyyət göstərmək cəhdləri isə ona bu məsələdə arzu etdiyi qədər kömək etmədi.

Rusiya Federasiyası və İranın bölgədəki təsirini ən aşağı səviyyəyə salmağa çalışmaq yanaşı, ABŞ Rusiya Federasiyası, Çin və Fransanın bölgəyə marağının artmağa başlaması ilə narahatlıq yarandı. Bu rəqabətdən yalnız Türkiyə yararlandı.

İngiltərə digər bir sıra ölkələrin Avropa Birliyində orta q bir xarici siyasətin mövcud olmadığını nəzərə alaraq ABŞ-la müttəfiqliyi sayəsində bölgədə hökmranlıqlarını davam etdirdilər. Almaniyə isə bu istiqamətdə gərgin səylər göstərməyə başladı. Bunun Türkiyəsiz mümkün olmayacağını anlayaraq, Almaniyə bir sıra Xəzəryanı, Yaxın Şərq və Balkan ölkələrində sabitliyin əldə olunmasında Türkiyənin önəmli bir rol oynadığını qəbul etməsi ilə Almaniyanın Yaxın Şərq geosiyasi bölgəsində mövqeyə malik olmaq arzusunda olduğunu göstərirdi [8].

Yaxın Şərq və Balkan ölkələrində körfəz məsələsindən sonra Xəzər hövzəsindəki enerji ehtiyatlarının bölüşdürülməsinin önə çıxması baş verdi. Regionda neft və təbii qaz yataqlarının bölüşdürülməsi üçün gərgin rəqabət başlandı. ABŞ-ın bu rəqabətdə əsas rəqibi bölgədə ən güclü təsirə malik olan Rusiya Federasiyası Qafqazda etnik qrupları bir-birinə qarşı qoyaraq münaqişə yaratmaqla bölgəni nəzarət altında saxlamağa çalışdı. Lakin burada o, əksinə, bölgələrin radikal çıxışları ilə qarşılaşdı.

Rusiya Federasiyası Çeçenistanla apardığı müharibəni (1994-1996-cı illərdə) dayandırmağa məcbur olsa da bir qrup vəhəbinin şəriət dövləti qurmaq cəhdlərinə qarşı mübarizə aparmağa başladı. Vəhəbilərə dövlət dəstəyi verən Səudiyyə Ərəbistanı rəhbərliyinin və ya onların tərəfdarlarının bu dəstəyi vermək məsələsində Səudiyyə Ərəbistanı hökumətinin London ilə yaxın əlaqələrinin mövcud olması ilə bunun arxasında Vaşinqtonun durduğu məlum idi.

Belə bir vəziyyətdə Azərbaycan neftinin Rusiyaya çatdırılmasında önəmli məkana malik olan Dağıstanın Rusiya üçün önəmli olması, müəyyən dairələrdə Çeçenistan yolunu itirən Rusiyanın bundan nəticə çıxarması və Dağıstan yolunu da təhlükə altında qoymaması barədə xəbərdarlıqlar edilirdi. Eyni zamanda, Rusiya Federasiyasının regiondakı təbii müttəfiqi olan İranın başı isə öz daxili problemləri və Türkiyə ilə qarışdırılırdı.

ABŞ hökuməti neft boru xətləri məsələsində bir ölkədən asılı qalmaq üçün bir neçə alternativ variantı araşdırmağa başladı. Bunların arasında Türkiyə, İran, Qara dəniz sahilləri də var idi. Dünya neft şirkətləri tərəfindən bunlardan hansına üstünlük veriləcəyinə baxmayaraq, ABŞ öz milli mənafeələrinə, regional və beynəlxalq strateji hesablarına uyğun şəkildə əlaqələr yaratmağı nəzərdə tuturdu. Konsorsiumun ilk rəhbəri olan Dr.Terri Adamsın bildirdiyinə görə, bir neçə variantın eyni vaxtda həyata keçirilməsi «Qərb»in xeyrinə idi [1, s.18-19].

Bu zaman Xəzər hövzəsi dünyada neftin qiymətləri yüksəldiyinə görə iri dövlətlərin diqqətini çox cəlb etdi. Burada təxminən 140 milyon barell neft ehtiyatı və təxminən 360 trilyon kub metrlik təbii qaz ehtiyatının olduğu məlum idi [3, s.271]. Azərbaycan hökuməti neftin Gürcüstan ərazisindən Qara dənizə daşınmasına başlamağı planlaşdırdı. Çünki, Rusiyadan keçən xəttin tez-tez baş verən münaqişələr, anlaşılmazlıqlar səbəbindən əlverişli deyildi. ABŞ-n məqsədi isə bu enerji yataqlarının ABŞ-ın dünya hegemonluğunu təhdid edə biləcək ölkələrin əlinə keçməsinə imkan verməmək idi.

Təxminən 2 milyon dollar məbləğində maliyyə sərf olunması nəzərdə tutulan 1.250 mil uzunluğundakı Bakı-Ceyhan xətti üçün «Bechtel» və «General Electric» şirkətlərinin yaratdıqları konsorsium inşa planı hazırladı. Ən vacib təbii bazarlardan biri kimi səciyyələndirən Türkiyə də hökumət enerji yatırımlarında beynəlxalq sərmayənin tələb etdiyi hüququ tənzimləmələr yaradaraq boru xəttinin tikilməsini üzərinə götürən firmaların etirazları qarşılığında maneələri aradan qaldırdı.

Beləliklə, Qafqaz və Xəzəryanı bölgəni öz nəzarətində saxlamaq, beynəlxalq kapitalist sistemə inteqrasiya etmək üçün səy göstərən ABŞ və müttəfiqləri bölgənin ən əhəmiyyətli ölkələrindən biri olan Rusiya Federasiyasını nəzarət altına salmağa çalışırdı. ABŞ inteqrasiya prosesinin önündə duran Rusiya Federasiyasını bir maneə kimi aradan çıxarmaq üçün əvvəlcə bu ölkədə Qərb kapitalizmi ilə öz mənafeələrini bərabər görən kapitalist təbəqə yaratmağa çalışırdı.

Keçmiş bürokratlardan istifadə edilən bu əməliyyatda böyük bir məsafə qət edən yeni təbəqə sərmayə qoyuluşundan topladığı maliyyəni Qərbin iri şəhərlərinə yönəltdi.

Müttəfiqlər bu zaman Şimali Qafqazdakı münaqişələrdən Moskvaya bir xəbərdarlıq kimi istifadə etməklə yanaşı, bütün diqqəti rus ordusunun bölgədə çətin vəziyyətə salınaraq, ölkədəki əvvəlki təsirliliyinin zəiflədilməsinə yönəltməyi və keçmişdəki vəziyyətinə qayıtmaq cəhdlərinə hansısa formada mane olmağa çalışırdılar.

ABŞ Moskvanın Qafqazdakı təsir dairəsini daraltmaqla yanaşı, onun İran və İraqa iqtisadi əlaqələrini bölgəyə nəzarət etməsi ilə zəiflədə bildi. Rusiya Federasiyası ticarət sahəsində kifayət qədər böyük bir zərəərə uğradılaraq güzəştə getməyə məcbur edildi [3, s.272].

Rusiya Federasiyası öz neft və təbii qaz istehsalına Qafqaz və Xəzər hövzəsindəki istehsal və daşımadan alacağı payı da qataraq dünya bazarına girmək və ölkə iqtisadiyyatını genişləndirməyi düşünərkən, ABŞ rəhbərliyi Xəzər neftini öz nəzarətində saxlamağa və beynəlxalq bazarlarda məlum plan daxilində yayılmasının təşkil edilməsinə çalışırdı [3, s.272-273].

Xəzər hövzəsinin enerji ehtiyatlarını dünya bazarına çıxarmağın iki əsas istiqaməti var idi. Bunlardan biri Çin, ikincisi Türkiyə idi. Bu məsələdə Rusiya Federasiyası və İran İslam Respublikasının birgə fəaliyyət cəhdləri heç bir nəticə vermədi. ABŞ İranla münasibətlərini inkişaf etdirməyə çalışaraq, Almaniya və Fransaya qarşı bölgədə yeni bir maliyyə rəqabətinə girdi [3, s.273].

Artıq bölgədəki enerji ehtiyatları üzərindəki regional və beynəlxalq rəqabət XXI əsrin geosiyasi enerji xəritəsini və bu rəqabətdə yer tutan böyük dövlətlər arasındakı hegemonluq məsələsinin istiqamətini müəyyənləşdirdi.

Rusiya Federasiyasının Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsi üzərindəki siyasəti mürəkkəb bir proses halı aldı. Bu münaqişə 4 mərhələ içərisində cərəyan etməsi ilə səciyəvidir: 1993-cü ilin aprelindən 1994-cü ilin dekabrınadək – Rusiya Federasiyasının Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsinin həllini təkrar öz əlinə almaq təşəbbüsləri dövrü; 1994-cü ilin dekabrından 1996-cı ilin dekabrınadək, Rusiyanın problemi həll etmək uğrunda fəaliyyətini ATƏT-in Minsk Qrupu çərçivəsində həyata keçirdiyi dövr; 1996-cı ilin dekabrından 1999-cu ilin martınadək, Rusiyanın Minsk Qrupundakı fəaliyyətini vurğulayaraq bunu Qərb dövlətlərinin, xüsusilə ABŞ ilə bölüşmə məcburiyyətində qaldığı dövr; 1999-cu ilin martından - günümüzədək, Rusiyanın Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsinin həllində təşəbbüsü öz əlinə alan ABŞ-in bu məsələni həll etmək üçün fəaliyyətinə mane olmaq üçün təşəbbüs göstərdiyi dövr [2, s.295].

Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsinin başladığı ilk dövrdən siyasi proseslərin içərisində olan Rusiya Federasiyasının Dağlıq Qarabağla bağlı məqsədli həll məsələsinə öz əlində saxlamaq üçün ATƏM-in fəaliyyətinin qarşısını almaq, Minsk Qrupuna həvalə edilmiş həll vəziyyətini geri qaytarmaq (aprel 1993 – dekabr 1994) və bu problemdən istifadə edərək Azərbaycanda əvvəlki mövqeyinin bərpasına nail olmaq idi. Rusiya Federasiyası hökumətinin birinci addımı Dağlıq Qarabağ probleminin ATƏT-in Minsk qrupu çərçivəsində həllinə tərəfdar olan Azərbaycan Respublikasına öz təsir gücünün tükənmədiyini göstərmək idi. Rusiya Federasiyası hökuməti bunu sübut etmək üçün 4 aprel 1993-cü il Gəncə qiyamını və Ermənistan hərbi qüvvələrinin Azərbaycanın Ağdam (26-28 aprel 1993), Füzuli (23 avqust 1993), Cəbrayıl (25-26 avqust 1993), Qubadlı (31 avqust 1993) və Zəngilan rayonlarının (28 oktyabr-3 noyabr 1993) işğalını təşkil etdi [3, s.296].

ATƏT-in Minsk qrupunun danışıqlarında erməni təmsilçilərindən bu işğalların səbəbini soruşarkən, erməni təmsilçisi «Dağlıq Qarabağ ətrafında bir növ (əraziləri işğal edərək) təhlükəsizlik qurşağı yaratmaq ideyasını ruslar irəli sürüb və Azərbaycan ərazilərinin işğalı onların yardımı ilə həyata keçirilib» demişdir [6, s.107].

Rusiya Federasiyasının 1993-cü il aprelin 17-dən etibarən vasitəçilik məqsədilə tərəflər arasında atəşkəs əldə etmək üçün təşəbbüs göstərməyə başlaması ilə bərabər Ermənistanın

hücumlarının davam etməsi və 1993-cü il aprelin 15-də fəaliyyətə başlayan ATƏT-in Minsk qrupu danışıqları 1993-cü ilin oktyabr ayının sonuna qədər davamı nəticənin acınacaqlı olduğunu göstərdi. Paralel danışıqlar aparan Rusiya Federasiyası, vəziyyətdən istifadə edərək təşəbbüsü ələ keçirdi, onun vasitəçiliyi ilə 1994-cü il may ayının 4-5-də Bişkekdə atəşkəs protokolu imzalandı. Həmin protokola uyğun olaraq 9 may Azərbaycan və Ermənistan Müdafiə Nazirlikləri, həmçinin Dağlıq Qarabağdakı separatçı ermənilər arasında atəşkəs anlaşması imzalandı və 12 may 1994-cü ildə atəşkəs əldə edildi [5, s.116]. Rusiya təmsilçisi Vladimir Kazimirov tərəfindən bu atəşkəsin 3 aylıq müddət üçün əldə edilməsi və bu müddətin tərəflərin təkrar Rusiya Federasiyasının vasitəçiliyi ilə həll istiqamətində qəbul edilməyən təklifi Rusiya hökumətinin Dağlıq Qarabağ problemindəki düynü möhkəmlətmək təşəbbüsü kimi qiymətləndirildi [4].

Təşəbbüsün 1994-cü ilin iyulunda Rusiya Federasiyasının əlinə keçməsi və ATƏT ilə Rusiya Rusiya Federasiyası arasında problemin həlli üçün vasitəçilik məsələsində rəqabətin yaranmasına gətirib çıxardı. Rusiyanın problemin həllindəki təşəbbüsünün və təkbaşına sülhməramlı qüvvə göndərməsinin qarşısını almaq üçün ATƏT-in Səlayiyyətli Məmurları Komitəsi 1994-cü il iyulun 16-da münaqişə bölgəsinə yerləşdiriləcək sülhməramlı qüvvələrin çoxölkəli olmasının vacibliyi məsələsinə dair qərar qəbul etdi [4,s.298]. Qərarla bölgəyə gedəcək sülhməramlı qüvvələri bir dövlətin ən çox 30 % hərbi güclə təmin edə biləcəyi müəyyənləşdirildi. Həmçinin, vasitəçilik fəaliyyətində rəqabətə davam gətirmək və danışıqları bir mərkəzdə birləşdirmək üçün ATƏT-in Budapeşt Zirvə Toplantısında (1994-cü il dekabr) bir sədrli Minsk qrupu daxilində ikili həmsədrlik sistemi yarandı. ATƏT-in Budapeşt Zirvə Toplantısında Minsk qrupu daxilində daimi həmsədrlik statusu NATO və Rusiya Federasiyasının birgə sülhməramlı qüvvələrinin yaradılması və bu qüvvələrin Dağlıq Qarabağa yerləşdirilməsinə dair razılıq əldə edildi. Beləliklə, ATƏT Rusiya Federasiyasına Minsk qrupu daimi həmsədrlik vəzifəsini verərək problemin həllinin ATƏT çərçivəsindən çıxmasını və Rusiya Federasiyasının himayəsinə keçməsinə əngəllədi.

Beləliklə, Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsini birdəfəlik həll etmək üçün münasib və əlverişli şəraitlərdən istifadə edərək münaqişə ilə bağlı daha böyük imkanlara üstünlük vermək, bu mümkün olmadıqda, Azərbaycan Respublikasını Rusiya Federasiyasının təsir dairəsindən tamamilə uzaqlaşdırmaq üçün dəqiq və cəsarətli siyasət yeridilməlidir. Bu zaman Azərbaycan Qərbə daha real şəkildə yaxınlaşmalı, ABŞ-ın partnyoru olmalıdır. ABŞ-ın Azərbaycan Respublikasında ümumi strateji və iqtisadi maraqlarının mövcudluğu Azərbaycan Respublikasını Rusiya Federasiyasının təsir dairəsindən çıxaracaq, Qafqaz regionunda Rusiyanın nüfuzunun azalması nəticəsində Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsinin beynəlxalq hüquq çərçivəsində həll ediləcəkdir.

Elmi yeniliyi: Ermənistan Azərbaycan arasında baş verən Dağlıq Qarabağ münaqişəsi son siyasi proseslərə və diplomatik danışıqlara əsaslanaraq böyük dövlətlərin mövqeləri araşdırılmışdır. Bu problemə müasir prizmadan yanaşmaqla təhlil edilmişdir.

Tətbiqi əhəmiyyəti: Müasir tarixi siyasi proseslər və Ermənistan Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsi aktual məsələləri özündə əks etdirməklə praktik əhəmiyyət kəsb edir. Məqalənin nəticələrindən ali məktəblərdə mühazirələrin, eyni zamanda Elmi konfransların materiallarının hazırlanmasında əsas sənəd kimi istifadə edilə bilər.

ƏDƏBİYYAT

1. Adams.T. Oil and Geopolitical Strategy in The Caucasus, Asian Affairs, February 1999, s.18-19.
2. Cəfərsoy N. Müstəqilliyin onuncu ilində Azərbaycan-Rusiya əlaqələri (1991-2001) // Avrasiya dosyası üç aylıq uluslararası ilişkiler ve statejik araştırmalar dergisi). Ankara: 2001, cild VII, №1,s.296- 300

3. Gürses E. Kavkasyada uluslararası rekabet // Avrasiya dosyası (üç aylıq uluslararası ilişkiler ve stratejik araştırmalar dergisi). Ankara: 2001, cild 7, sayı 1, s.250-273.
4. Hacıyev Q., Nuriyev S. Vladimir Kazimirovun “Qarabağa sülh” arzusu və əsl niyyəti. Bakı: Təknur, 2011, 131 s.
5. Hacıyev Q. Heydər Əliyevin Dağlıq Qarabağa erməni iddialarına qarşı mübarizəsi. Bakı: Təknur, 2014, 399 s.
6. Quluzadə V. Gələcəyin üfüqləri (Azərbaycan Respublikasının xarici siyasəti barədə mülahizələr, müsahibələr, şərhlər). Bakı: Azərbaycan, 1999, 288 s.

РЕЗЮМЕ

СОВРЕМЕННЫЕ ИСТОРИКО-ПОЛИТИЧЕСКИЕ ПРОЦЕССЫ И АРМЯНО-АЗЕРБАЙДЖАНСКИЙ КОНФЛИКТ ПО НАГОРНОМУ КАРАБАХУ

Гаджиев Г.А.

Ключевые слова: *Современная история, Азербайджан, Карабах, Нагорно-Карабахский конфликт, ОБСЕ*

В XX веке произошли мировые войны, конфликты и тяжелые потрясения, оставившие след в истории народов мира. В конце века на территории Азербайджанского государства были проведены массовые депортации и геноциды, в результате 20% земли были оккупированы Армянской Республикой.

Политические процессы показывают, что стратегические и экономические интересы США в Азербайджане явилось причиной ослабления позиций России на Южном Кавказе и разрешения Армяно-Азербайджанской Карабахской войны в рамках международно-правовых норм.

SUMMARY

THE MODERN HISTORICAL AND POLITICAL PROCESSES AND THE ARMENIAN-AZERBAIJAN DAGHLIG-GARABAGH CONFLICT

Hajiyev G.A.

Key words: *modern history, Azerbaijan, Daghlig-Garabagh conflict, OSCE*

The XX century – the period of two world wars, wars of various characters, conflicts and other complex events has left more or less historical traces in the history of the world peoples. It also affected the history of the Azerbaijani people. at the end of the century 20% of the territory of the Azerbaijan state being in these processes - affected by the massacres, deportation and genocides, repression, and the loss of area was occupied by Armenia.

Political process show that the general strategical and economic interests of the United States will drop the Republic of Azerbaijan out of the Russian Federation’s influence, as a result of the discredit of Russia’s influence in the Caucasus region the Armenian-Azerbaijan Daghlig-Garabagh conflict will be resolved within the framework of international law.

Daxil olma tarixi:	Ilkin variant	25.02.2016
	Son variant	02.03.2016